టిఎస్ఎ కథ

2012

టి.ఎస్.ఎ. కృష్ణమూర్తి

TSA కథ 2012

(కథా సంపుటి)

టి. ఎస్. ఎ. కృష్ణమూర్తి

కళా ప్రచురణలు

మదనపల్లె - 517 325, చిత్తూరు జిల్లా (ఎ.పి.)

TSA కథ 2012
ప్రథమ ముద్రణ : ఏప్రిల్ 2013
ప్రతులు : 1000
హక్కులు : © రచయితవి

ముఖ చిత్రం :
44 సం॥ల క్రితం జీవన సంగ్రామం
మధ్యన నా సాహితీ ప్రస్థానం ప్రారంభమైన
ప్రదేశం – నేడు! (రేపు ఈ చెట్లు కూడా
తొలగింపబడ్తాయని తెలుస్తున్నది)

కళా ప్రచురణలు – 3
మదనపల్లె – 517 325
వెల : ₹ 72

ప్రతులకు : అన్ని పుస్తక కేంద్రములు
లేదా
టి.ఎస్.ఎ. కృష్ణమూర్తి
3–169–16 రామారావు కాలనీ
బాపూజీ మునిసిపల్ స్కూల్ రోడ్
మదనపల్లె – 517 325
చిత్తూరు జిల్లా (ఆం.ప్ర.)
ఫోన్ : 08571 – 221963
సెల్ : 93472 98942
email : todimella krishnamurthy @ g mail.com

ముద్రణ : **విజయవాణి ప్రింటర్స్**
గోసులకురప్పల్లి రోడ్డు,
చౌడేపల్లి – 517 257
చిత్తూరు జిల్లా
ఆంధ్రప్రదేశ్.

ఇందులో........

నా మాట.... మరియు కృతజ్ఞతలు

1. మనుషులు మరణిస్తారు 9

– కదలిక మనలో మాసపత్రిక, నవంబరు 2012

2. పనిమనిషి 23

– స్వప్న మాస పత్రిక, డిసెంబరు 2012

3. అన్నదాత 31

– ప్రజాశక్తి ఆదివారం అనుబంధం, 20-5-2012

4. గుండెమంట 47

– శ్రీలక్ష్మి మాసపత్రిక ప్రారంభ సంచిక మార్చి 2012

5. ఎదుగుదల ఎక్కడాగిపోతున్నది? 56

– ఉపాధ్యాయ మాసపత్రిక మే 2012

6. ఆత్మబంధువు 70

– రచన మాసపత్రిక మే 2012

7. చద్దిపెట్టె 79

– జాగృతి వారపత్రిక 21-5-2012

8. విలువ 83

– విపుల మాసపత్రిక జూలై 2012

9. వెన్నెల వానలో 89

– ఆశ మాసపత్రిక ఆగస్టు 2012

10. అణాకార్డు 99

– ఆలోచించండి మాసపత్రిక డిసెంబరు 2012

మనుషులు మరణిస్తారు

రెండు గంటలయినా అవందే?!

మళ్ళీ ఫోను...ప్రొడక్షన్ ఇంఛార్జి నుండి...

"ఏం చేస్తున్నారు?" అంటూ ఒళ్ళు మండించే ప్రశ్న...

"వేస్టు దారాలు లాగి కట్టలు కడ్తున్నాము!" అని అరచి చెప్పాలనిపించింది.

కష్టం మీద సంబాలించుకుని ఓపికగా ఓ అపద్దం చెప్పాను...

"బువ్వ తింటున్నాను సార్!" అని

"సరేసరే... దాదాపు పది మాసాలపాటు జరిపిన సంప్రదింపులను, సేకరించిన ప్రజాభిప్రాయాలనూ నిర్దిష్టంగా క్రోడీకరించడం పూర్తిగా జరిగిపోయిందట! ఇప్పటికే బాగా ఆలస్యం జరిగిందనీ, ఇంకా సాగదీయరాదనీ ప్రజా ప్రతినిధుల నుండి, ప్రజల నుండి కూడా వొత్తిడి వస్తున్న నేపథ్యంలో ఈనెల ముప్పై ఒకటవ తేదీ నాటికి నివేదిక ఇవ్వబడ్తుందని కమిటీ ఛైర్మెన్ ఘంటాపదంగా చెప్పేశారట. ఇది లేటెస్ట్ న్యూస్!" ఎక్సయిటెడ్‌గా చెప్పాడు ప్రొడక్షన్ ఇంచార్జి.

"అలాగా సార్!" అన్నాను నీరసంగా.

"అంత నిరుత్సాహంగా "అలాగా?" అంటే కాదు... మీరు ముప్పయవ తేదీలోగా ప్రోగ్రాం ఫుల్‌ఫిల్ చెయ్యాలి!"

"కష్టం కద సార్. ఇంకా ఎనిమిది ప్రదేశాలు తిరగాలి, ఇంకో యాభై మందినయినా ఇంటర్వ్యూ చెయ్యాలి... ఎనభయిగంటలలోగా మీకు అంతా అందిపోయేలా చేయాలి కద!" అన్నాను అసహనంగా.

"యాష్టపడితే లాభం లేదు రాజారావ్! చప్పున తినడం ముగించి బయల్దేరండి! దొరికిన వార్ని దొరికినట్లు పట్టుకుంటూ వెళ్ళండి. అది నల్లపిల్లా, తెల్లపిల్లా అని చూడకండి. మనక్కావల్సింది ఎలుకను పట్టడం. రెండ్రోజుల్లో మీ వర్కు పూర్తయి పోవాలి... మూడోరోజు మధ్యాహ్నానికంతా మొత్తం డేటా మాకందిపోవాలి!"

"సరే సర్!" అన్నాను చేసేది లేక.

ఎప్పటికప్పుడు రిపోర్ట్ డేటాస్ పంపిస్తోంటే ఆపై బాధ్యత పైవాళ్ళది కదా అనే ఉద్దేశ్యంతో శనగలు తిని చెయ్యి తుడుచుకున్నట్లుంటుందని ఈ వృత్తిని ఎన్నుకున్నాను. తీరా దిగిన తరువాత గానీ లోతు తెలిసిరావడం లేదు.

కేమరామెన్ నెంబర్ సెర్చ్ చేసి కాంటాక్టు చేశాను.

“ఏమయ్యా మహానుభావా, ఎంతట్లో వున్నావు? ఇక్కడ... ఇవతల కొంపలంటుకుంటున్నాయి!”

“ఉదయం రైలు మిస్సయింది సార్... బస్‌లో వున్నాను. అరగంటలో మీ ముందు వాల్తాను!” అన్నాడు కెమెరామెన్ శంకర్.

అతనికి కొత్తగా పెళ్ళయింది. సందు దొరికితే రాజధాని రైలెక్కేస్తానంటాడు... ఇక్కడేమో టైట్ షెడ్యూలు... పైవాళ్ళూ ఊపిరి సలుపుకోనివ్వరు.

నిజానికి సాటిలైట్ ట్రాన్స్‌మీటర్ కలిగివున్న వ్యాన్‌లో, టెక్నికల్ క్రూతో కలసి వరుసగా చేసుకుంటూ వెళ్ళాల్సిన వర్కు ఇది.

కానీ ఈ సమస్యంతా అంచెలంచెలుగా, అయోమయంగా వెరీలాంగ్ ప్రాసెస్‌లో నడుస్తున్నందున క్రొత్తగా ప్రారంభింపబడిన మా న్యూస్‌ఛానెల్ వారు కెమెరామెన్‌ను మాత్రం తోడిచ్చి ఆంధ్రదేశం మీదికి తోలేశారు.

ఆ కమిటీ నివేదిక ఇప్పుడిప్పట్లో రాదని అనుకుంటూ మేమూ కాస్త నెమ్మదిగానే కదుల్తున్నాము. అయినా ఆ కమిటి ఇంత ఫాస్టుగా తమ నివేదికను ప్రభుత్వానికి అందివ్వగలదని ఎవరనుకోగలరు?

అన్నట్లుగా అరగంటలో కాక గంటన్నర తరువాత ప్రత్యక్ష్యం అయ్యాడు శంకర్.

బెల్‌కొట్టి లాడ్జిబోయ్‌ని పిలిచి గది ఖాళీ చేస్తున్నట్లు చెప్పాను.

“ఎందుకూ? ఈ రోజు ఈ ఊర్లోనే ఉండాలనుకుంటున్నాము కదా?” అన్నాడు శంకర్.

“అనుకున్నాము... కానీ... ఇందాక మీ మేనమామగారు ఫోన్‌చేసి మర్నాటికి టోటల్ రిపోర్ట్స్ సబ్‌మిట్ చెయ్యమని చెప్పారు!” అన్నాను.

“అమ్మో... కష్టం కద!” అన్నాడు శంకర్ కాస్త భయపడి.

"ముప్పయి ఒకటి మధ్యాహ్నానికి కమిటీ రిపోర్ట్ చేసేస్తుందట. కనీసం అందుకు ఇరవయినాలుగు గంటల ముందయినా మన ప్రోగ్రాం టెలికాస్ట్ చేసెయ్యాలనే ఉద్దేశంలో ఉన్నట్లున్నారు మనవాళ్ళు!"

"అయ్యోరామా!" అన్నాడు శంకర్.

"అయ్యోరామా! అన్నా ఆ రాముడేం పరిగెట్టుకురాడు కదా? మనపాటికి మనం పరిగెత్తాల్సిందే... పద! పద...!!" అన్నాను కాస్త అసహనంగా.

లిఫ్ట దిగి రిసెప్షన్ కౌంటర్‌లో అడ్వాన్సు వాపసు తీసుకుంటూండగా లాడ్జి ముంగిట టాక్సీ ఆగింది.

అలనాటి హిందీ హీరో అశోక్‌కుమార్‌లా అందంగా, టక్కుటైతో వున్న ఓ వ్యక్తి టాక్సీ దిగడం కన్పించింది.

"దొరికాడురా దొర!" అని అనుకుంటూ శంకర్‌కు సైగ చేశాను.

క్షణాలమీద బ్యాగ్ ఓపెన్ చేసి కెమెరా తీసుకుని సిద్ధమయ్యాడు శంకర్. నేను మైకు అందుకున్నాను.

"ఎక్స్‌క్యూజ్‌మి సార్!" అన్నాను సగౌరవంగా.

"ఎస్... చెప్పండి!" అన్నాడాయన సౌమ్యంగానే... కాస్త హుందాగా.

"సర్, ఉయ్ ఆర్ ఫ్రం మహామూన్ టీ.వీ. ఉయ్ ఆర్ టేకింగ్ ఒపినీయన్స్ ఆన్ అవర్ స్టేట్ ప్రజంట్ క్రిటికల్ ఇష్యూ ఫ్రం అవర్ ఆనరబుల్ పీపుల్... లెట్‌మి హ్యావ్ పర్మిషన్..."

"ఇట్సాల్‌రైట్... అడగండి!" అన్నారాయన.

"మీ పేరు, వృత్తి బాధ్యతలు చెప్పండి!" అంటూ మైక్‌ను అతని ముందుకు చాపాను.

"నా పేరు శరత్‌కుమార్. స్వంత వూరు తిరుపతి. వృత్తిరీత్యా వ్యాపారస్తుడ్ని!" అన్నాడు.

"చాలా సంతోషమండీ! ప్రస్తుతం ఆంధ్రరాష్ట్రాన్ని అట్టుడికిస్తున్న ఈ విభజన సమస్య మీద మీ అమూల్య అభిప్రాయం తెలపండి!"

"కలసి కట్టుగా వుండి ఇంతమంది పార్లమెంటు సభ్యులను సంఘటితంగా అందజేస్తుంటేనే మనకు రావాల్సిన నిధులు, కావాల్సిన సౌకర్యాలు... అన్నీ అంతంత మాత్రం కద? ఉదాహరణకు రైల్వే బడ్జెట్ చూడండి! ఇహ మనం విడిపోయి ముక్క చెక్కలయిపోతే, ఉనికిని కోల్పోతే ఆ పై ఏం సాధించుకోగలం? రాష్ట్ర అవసరాలు, అవకాశాల దృష్ట్యా మనం అందరం సంఘటితంగానే అన్నింటిని సాధించుకోవడం బావుంటుంది!"

"విడిపోవడం లాభదాయకం కాదంటారు?"

"కలిసివుంటే కలదు సుఖం అన్నారు కదండీ పెద్దలు!"

"ఇంకా ఈ విషయంగా మీరిచ్చే సలహాలు, సూచనలూ ఏమిటండీ?"

"కలసిమెలసి ఉంటూనే రాష్ట్రానికి కావలసినవన్నీ సాధించుకోవాలి! వనరులు, నదీ జలాలు, ప్రభుత్వ రంగ సంస్థలకు చెందిన సబ్సిడీలు... ఇలా అన్నింటిలో అగ్రతాంబూలం అందుకోవడానికి ప్రయత్నించాలి. ఇహ అప్పుడు ప్రజలందరూ ఏ అసంతృప్తీ లేకుండా కలసిమెలసి జీవించగలరు తప్పక!"

"వెయ్యి కృతజ్ఞతలండి... మీ భావాలను మహామూన్ టీ.వి. ద్వారా ప్రజలందరితో పంచుకుంటున్నందులకు ధన్యవాదాలు!" అంటూ మైక్ మౌత్‌పీస్ వెనక్కి తీసుకున్నాను.

"ఈ కార్యక్రమాన్ని ఎప్పుడు ప్రసారం చేస్తారు?" అతను ఆసక్తిగా అడిగాడు.

ముప్పయవ తేదీ సాయంకాలం లేదా ముప్పయి ఒకటవ తేదీ ఉదయం తప్పక ప్రసారం అవుతుందండీ! అన్నాను.

"వీలయితే ప్రసార సమయాన్ని నాకు తెలపండి!" అంటూ తన విజిటింగ్ కార్డు అందించాడాయన.

"అంత విరామమా?" అని మనసులో అనుకుంటూనే... "తప్పకుండా సర్!" అని చెప్పి ఆ కార్డు అందుకున్నాను.

* * *

గబగబా టికెట్లు తీసుకుని పరుగు పెట్టుకువెళ్ళి నెమ్మదిగా కదులుతున్న ఎక్స్‌ప్రెస్ ట్రయిన్‌లో పడ్డాము. అదృష్టవశాత్తు రద్దీగా లేదు. వెళ్ళి ఖాళీగా వున్న ఫోర్‌సీటర్ సోఫాలో ఇద్దరం ఆరాంగా సూట్‌కేస్, ఎయిర్‌బ్యాగ్, కెమెరాకిట్ సర్దుకుని కూర్చున్నాము.

ఘటోత్కచపురం వదిలాక ఆ ట్రయిన్ చాలా తక్కువ హాల్టులతో గుడివాడ వరకూ నడుస్తుంది. ఆ ట్రయిన్ అందుకోగలగడం అదృష్టమే!

ట్రయిన్ ఇంకా పూర్తివేగం అందుకోకమునుపే నా వీపు గోకాడు శంకర్.

అప్పుడు చూశాను నేను. ఎదుటి బెంచ్‌లో వంటరిగా, విశ్రాంతిగా ఏదో పుస్తకం చదువుకుంటున్న ఆసామిని.

నా బుర్ర సక్రమంగా పనిచెయ్యడం మొదలుపెట్టింది. అభినందన పూర్వకంగా శంకర్‌వైపు చూసి ఆపై ఆయన మీద దృష్టి సారించాను ఓ చిన్న పొడి దగ్గుతో.

నా పొడిదగ్గు ఆయన దృష్టిని పుస్తకం మీదనుండీ నా మీదకు మరల్చగలిగింది

"అయ్యగారూ, తమరి నామధేయం తెలుసుకోవచ్చా?" అని వినయంగా ప్రశ్నించాను.

"నన్ను ప్రకాశం పంతులంటారు!" అన్నాడాయన ప్రశాంతంగా.

"చిన్న అభ్యర్థన" అన్నాను.

"చెప్పండి"

"నా పేరు రాజారావు. ఈయన పేరు శంకర్... ఇద్దరం మహామూన్ టీవీ తరపున ఆంధ్రదేశమంతటా పర్యటిస్తున్నాం!"

"ఎందుకు?"

"ప్రస్తుతం ఆంధ్రదేశాన్ని అట్టుడికిస్తున్న విభజన సమస్యమీద ప్రకాశకులయిన ప్రజల మనోభావాల తాలూకు అభిప్రాయాల సేకరణ నిమిత్తం మా పర్యటన జరుగుతోంది!" అన్నాను.

"ఎటొచ్చి నాలుగైదురోజుల్లో కమిటీ నివేదిక రిలీజ్ అవబోతోంది కద?" అన్నాడాయన ఒకింత ఆశ్చర్యంగా.

"ఆలోపే మహామూన్ టీవీ ప్రజాభిప్రాయాలను ఒక చిన్న కార్యక్రమం ద్వారా ప్రసారం చెయ్యబోతున్నది"

"మంచిదే!"

"తమరు కూడా తమ అమూల్య అభిప్రాయాన్ని వెలువరించ గలిగితే స్వీకరించగలం!" అన్నాను అభ్యర్థనగా.

అప్పటికే శంకర్ కెమెరా వెలుపలికి తీసి సిద్ధం చేసుకుంటున్నాడు.

"నా అభిప్రాయానికి విలువ ఇస్తున్నందుకు కృతజ్ఞతలండీ! అడగండి చెబుతాను!" అన్నాడాయన.

"మొదట మీ పేరు, వృత్తి బాధ్యతలు సెలవివ్వండి!" అంటూ మైక్‌మౌత్‌పీస్‌ను ఆయన ముందుకు చాపాను.

"నా పేరు ప్రకాశం పంతులు. నేను ఖమ్మం జిల్లా ఇల్లందు పాల్వంచల మధ్య ప్రాంతంలో అంకిపాడు మిట్టకు చెందిన రిటైర్డు గెజిటెడ్ హెడ్మాష్టరునండీ!"

"చాలా సంతోషం ప్రకాశం పంతులుగారూ! చెప్పండి. జఠిలమైన ఈ సమస్య మీద మీ అమూల్యమైన అభిప్రాయం ఏమిటి?"

"నా అభిప్రాయం అయితే... ఆ విభజనయేదో సలక్షణంగా, సక్రమంగా, సత్వరమే జరిగిపోతే మంచిదని!" అన్నాడాయన కాస్త ఖచ్చితమైన స్వరంతో!

"మీరింత ఖచ్చితంగా చెప్పడానికి కారణాలేమైనా తెలుపగలరా?"

"కారణాలయితే అసంఖ్యాకంగానే ఉన్నాయి. మచ్చుకి నా వ్యక్తిగత అనుభవం ఒకటి చెబుతాను. అన్నం మెతుకు ఒక్కటి పట్టి చూసినా చాలు కద?"

"నిజమేనండీ... చెప్పండి... మీ అనుభవాన్ని."

దాదాపు ముప్పయి అయిదేళ్ళ క్రితం ఆంధ్రప్రాంతం నుండి ఓ కుటుంబం మా ప్రాంతానికి వచ్చేసి మా వూర్లో స్థిరపడడం జరిగిందండి. అదృష్టవశాత్తో, దురదృష్టవశాత్తో ఆ కుటుంబ యజమానితో నాకు స్నేహం కలసి బాగా పెరిగి పెద్దదయిందండీ.

అతడేమో మా వూరి ప్రక్కనే ఓ చిన్న మెటల్ ప్రాసెస్ ప్రారంభించాడు ఆ రోజుల్లో. తన అదృష్టం బావుంది. అతని ఉత్పత్తులకు బాగా గిరాకీ ఏర్పడి అంచెలంచలుగా ఎదిగిపోయాడండీ... స్థాయీపరంగా లక్షలు పెరిగి పెద్దవయి అతన్ని కోటీశ్వరున్ని చేసేశాయి.

ఇంజనీరింగ్ చేసిన మా అబ్బాయిని అతని ఫ్యాక్టరీలో మేనేజరుగా చేర్చుకున్నాడండీ. రెండేండ్ల తరువాత మా అబ్బాయికీ ఆయనకూ మధ్యన ఏవో అభిప్రాయబేధాలు ఉత్పన్నమయి మావాడ్ని ఉద్యోగంలోంచి తీసేసి ఇంటికి పంపేశారు.

మావాడు అటుతిరిగీ, ఇటు తిరగీ బంధువుల, స్నేహితుల ఋణ సహాయాలతో స్వంతంగా చిన్నమెటల్ ప్రాసెస్ పెట్టుకోవడానికి లైసెన్సుకు అప్లయి చేశాడు.

అప్పుడు తెలిసింది... మనిషితనం, మంచితనం నిండివున్న మహోన్నత వ్యక్తిలా కన్పించే ఆయన నిజస్వరూపం!

నన్ను పిలిపించాడు...

"ఏమిటీ, మీవాడు మెటల్ ప్రాసస్ ప్రారంభిస్తాడట... నా మీద పోటీకే!?" అని ప్రశ్నించాడు.

"మీతో పోటీ ఏమిటండి? వాడి బ్రతుక్కు వాడో బాట వేసుకుంటున్నాడు!" అన్నాను.

"నేను వేయనివ్వను కద!"

"అదేమిటి?"

"ఇప్పుడే ఎక్కువ పోటీని ఎదుర్కొంటున్నాను. ఇంకా ప్రక్కలో మీ వాడిపోటీ ఒకటా? అవసరం అయితే రాత్రికిరాత్రే మీ వాడ్ని అయిపులేకండా చేసేయించగలను!" అనేశాడు.

నేను దూరం ఆలోచించాను.

అతడు బలవంతుడు, ధనవంతుడు, పొలిటికల్ బ్యాక్‌గ్రౌండ్, నెట్‌వర్కు ఏర్పరచుకున్నవాడు... అన్నంతపనీ చెయ్యగలడేమో?

నేను మా అబ్బాయి ఆశలమీద నీళ్ళు చల్లి ఇంట్లో కూర్చోబెట్టాను. తరువాత మహారాష్ట్రలో, కర్నాటకలో, హైదరాబాదులో వున్న నా మిత్రులను పట్టుకుని ప్రయత్నాలు మొదలుపెట్టాను.

లక్కీగా బెంగుళూరులోని ఓ పెద్ద ఫర్మ్‌లో మా అబ్బాయికి మంచి ఉద్యోగమే లభ్యమైంది. ఇక వాడ్ని మా వూరి నుండీ పంపేశాను. మా వాడు స్వంతగడ్డమీద పెట్టుకోదలచిన చిన్న ఫ్యాక్టరీ కోట్లకు పడగలెత్తిన ఆ మహానుభావుడికి ఏ విధంగానూ అడ్డుకాదు నిజానికి.

కానీ...

ఇప్పుడు చెప్పండి... ఎక్కడ్నుండినో వచ్చిన వాడి దెబ్బకు పుట్టిపెరిగిన నేలనొదిలి మావాడు పరాయి పంచన బ్రతకాల్సి వస్తోంది. ఇది కేవలం నా వ్యక్తిగతానుభవమే కావచ్చు. కానీ ఎందరి అనుభవాలకో ప్రతీక కావచ్చు బహుశా!

తెలంగాణ ప్రజలు తెలివితక్కువవారు, రాయలసీమ ప్రజలు క్రూరులు, కళింగాంధ్ర ప్రజలు మొరటు వారు అని ఎక్కువ మంది కోస్తాంధ్ర ప్రాంతపు మనుషులు భావిస్తుంటారని నేను విని వున్నాను. అయితే మంచి చెడ్డలనేవి ఏ ప్రాంతంలో అయినా సరి సమాన నిష్పత్తులలోనే ఉంటాయన్నది నా విశ్వాసం.

తెలంగాణ ప్రజలలో తమకు అన్యాయం జరిగింది, జరుగుతోంది, జరగబోతోంది అన్న భావన బలపడిపోతున్నది కాబట్టి వీలయినంత త్వరగా విభజన జరిగిపోయి ఎవరి బ్రతుకులు వారు బ్రతికితే బావుంటుందన్నది నా అభిప్రాయం!" అంటూ ఊపిరి తీసుకోవడానికి ఆగాడు.

ప్రకాశం పంతులు గారితో చేసిన ఈ ఇంటర్వ్యూలో ఆవేదన వుంది, హృదయ స్పర్శ వుంది. కానయితే నేను దాన్ని ఇంకా పొడిగించదలచుకోలేదు. వృత్తిరీత్యా నాకూ కొన్ని పరిమితులుంటాయి కద? అందువల్ల క్లుప్తంగా రెండు మాటలు చెప్పి ముగించాను.

శంకర్ కెమెరాను కిట్‌లోకి సర్దేశిన తరువాత మాత్రం ఆయనతో చాలా విషయాల మీద చర్చ సాగించగలిగాను.

* * *

నిజానికి చదువువేరు – జ్ఞానం వేరు. లోక విజ్ఞాన సంపదను సముపార్జించుకోవడానికి గొప్పగా చదువుకోవాల్సిన అత్యవసరం అయితే లేదనిపిస్తూ భీమవరంలో ఒక మోటరు షెడ్డు యజమాని నుండీ మంచి అభిప్రాయాన్ని సేకరించగలిగాను.

ఆయన పేరు శ్రీమన్నారాయణ.

"చెప్పండి శ్రీమన్నారాయణగారూ, ఈ విభజన తాలూకు సమస్య మీద మీ అభిప్రాయం అయితే ఏమిటి?"

"ముక్క చెక్కలయిపోయివుండిన మన నేల పరాయివాడి పాలనలో ఎలాగో ఒక్కటయిందండీ!"

"అవును!" అంటూ ఏకీభవించాను.

"వాళ్ళ మోచేతి క్రింది నీళ్ళు త్రాగుతూ దాస్యంతో బానిస బ్రతుకులు బ్రతుకుతుండిన మనకు మన పూర్వీకులు నానా బాధలుపడి, రకరకాలుగా పోరాడి, చచ్చిచెడీ స్వాతంత్ర్యం తెచ్చి పెట్టారండీ!"

"అవును!"

"ఇల్లయినా పూర్తికాకమునుపే ఎలుకల రావిడి అన్నట్లుగా ఆ వెంటనే మత, భాషా ప్రాతిపదికన మళ్ళీ ముక్కచెక్కలవడం మొదలయిందండీ!"

"అవును! వాస్తవం!!"

"ఎంతవరకూ వెళ్ళాలండీ... విడిపోతూను? ప్రాంతాలవారీగా, జిల్లాలవారీగా, తాలూకాల వారీగా, ఊర్లవారీగా, వీధులవారీగా... చివరకు రవీంద్రులవారు కలతచెందిన విధంగా సంకుచితపు గోడలు కట్టుకుని ఊపిరి పీల్చడానికి కూడా గాలి దొరకనంతగా కుటుంబాలవారీగా కూడా విడిపోవాలండీ? ఎక్కడికి మన ప్రయాణం? ఏం సాధించాలనుకుంటున్నాం మనం??" ఆయన స్వరంలో ఒకింత ఆవేదన.

"చాలా చక్కటి ప్రశ్నండీ శ్రీమన్నారాయణగారూ! ఇంతకూ మీరు చిట్టచివరగా చెప్పదలచేదేమిటి?"

"చెపితే చాలా వుంది! వింటే ఎంతో వుంది!! అన్నట్లుగా చెప్పుకుంటూపోతే ఎంతో ఉందండీ... అదంతా నిజానికి అప్రస్తుతం! ప్రస్తుత సమస్యకు విభజన పరిష్కారం కాదు, ముగింపు అంతకాన్నకాదు. భిన్నత్వంలో ఏకత్వాన్ని సాధించి, కలసి మెలసి జీవిస్తూనే అందరూ ఆనందంగా ఉండేందుకు తగిన మార్గాలను అన్వేషించాలి! అంతే!!" అనేశాడు శ్రీమన్నారాయణ.

✶ ✶ ✶

మరో పావుగంటలో రాజమండ్రి బస్ పట్టుకున్నాము. క్షణం తీరిక తీసుకోలేదు, నిముషం విశ్రాంతి కోరుకోలేదు, ఘడియపాటయినా సరయిన కునుకుతీయలేదు.

చకచకా ఊర్లు తిరుగుతూ అనువుగా దొరికిన మనిషిని దొరికినట్లు కాంటాక్టు చేస్తూ, అభిప్రాయాలు తీసుకుంటూ చివరికి పలాస స్టేషనులో తేలాము.

✶ ✶ ✶

చిట్టచివరి ఇంటర్వ్యూ పార్వతీపురం ప్రాంతంలో చేశాను. ఆయన పేరు నజీరుద్దీన్... రిటైర్డు జాయింట్ డైరెక్టర్ ఆఫ్ హయ్యర్ ఎడ్యుకేషన్.

"వృత్తిరీత్యా వివిధ హోదాలలో అన్ని ప్రాంతాలలో పనిచేశాను. అప్పటి పరిస్థితులు వేరు, అప్పటి మనుషులు వేరు. ముఖ్యంగా అప్పటి మనస్తత్వాలే వేరు. నేటి మనుష్యుల మధ్య ప్రేమాభిమానాలు బాగా తగ్గిపోయాయి. విలువలు అంతరించి పోతున్నాయి. నలుగురు కలసి ఉండాలన్నా మరో నలుగురు ఉండనివ్వని సామాజిక, రాజకీయ పరిస్థితులు ప్రస్ఫుటంగా కన్పిస్తున్నాయి. ఈ దుస్థితిలో ఈ రాష్ట్రం ఇంకా కలసి కొనసాగుతుందని నాకనిపించడం లేదు. బహుశా విడిపోతుందనే అనుకుంటున్నాను. అనుమానాలతో, భయాలతో, అభద్రతాభావాలతో, కుళ్ళు రాజకీయాలతో కలసి కొనసాగడం కన్నా విడిపోవడమే మంచిదని నా కన్పిస్తున్నది!"

ఆయన స్వరంలో అంతర్లీనంగా ఒక విషాద జీర...

ఆ ఇంటర్వ్యూతో మా వాళ్ళు చెప్పిన వంద అభిప్రాయాల సేకరణ పూర్తయింది.

ఎడిటింగ్‌కూ, పిక్చరైజేషన్‌కూ, టైం ప్లానింగ్‌కూ వీలుగా ఎప్పటికప్పుడు మా స్టుడియోకు అన్నీ పంపివేస్తూ రావడం వల్ల చిట్టచివరి అభిప్రాయాన్ని కూడా అరగంటలోపే మా డాట్‌కాంలోకి నెట్టేసి విశ్రాంతిగా నిట్టూర్చాను.

"శంకర్ నీసెల్ ఆఫ్ చెయ్యి. నా సెల్ కూడా ఆఫ్ చేసేస్తున్నాను. దొరికిన బస్‌లు పట్టుకొని విశాఖ చేరుకోవడమే మేలనిపిస్తున్నది. రిజర్వేషన్ దొరికినా దొరకక పోయినా ఏదో ఒక ఎక్స్‌ప్రెస్ రైలు పట్టుకోవచ్చు. ముందు ఇండ్లు చేరుకుని, ఇంటి తిండి తిని తరువాత ఆన్ చేద్దాం సెల్‌ఫోన్స్!" అన్నాను.

"పని పూర్తయిపోయాక... ఇప్పుడు... ఇంతవరకూ లేని బేజారు కన్పిస్తోందే మీలో?" అన్నాడు శంకర్ నవ్వి.

"ఇంకా కొంత వ్యవధి వుంది కదా? ఇంకా పదో, పాతికో అభిప్రాయాలు తీయమంటారేమోననే భయం... నాకు ఓపికున్నట్లు లేదు బాబూ!" అంటూ సెల్‌ఫోన్ ఆఫ్ చేసేశాను.

* * *

చచ్చిచెడీ అర్ధరాత్రివేళ రైలు పట్టుకున్నాము.

"టీవీ వాళ్ళం బాబో!" అంటూ బ్రతిమలాడుకుని రెండు బెర్తులు సంపాదించుకుని... కొన్ని గంటలపాటు నిద్రపోయాం కూడా.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/TSA+Katha+2012

* * *